

voč tednov se je govorilo, da Finska rada dobila od američke vlade bojna letala. V Washingtonu se je govorilo, da so bili ameriški vojni uradniki za to, da bi prodala Fincem letala, ki jih bi uporabila finska armada ali mornarica, ki jih potrebuje. Toda vladna administracija je odločila, da se

Duluth, Minn. — Zadnje dni je tu pri svoji hčeri umrla Mary Petek, ki je doživela visoko starost 89 let. Doma je bila iz Ribnice in bivala je čez 30 let v Gheenu. Zapušča več hčera, na Elyju pa sina. — V Hibbingu je bilo zadnje dni aretiranih več mladih fantov, ki so obtoženi več vlomov in med tem so Emil Hrvatić, Vincent Belić, Emil Belak in Steve Stimac. — Joe Mavetz z Elyja je srečno prestal operacijo v bolnišnici in počuti se bolje. V isti bolnišnici se nahajajo Jakob Prešern z Elyja, Anton Rupar iz Chisholma in rojak Boben iz New Dulutha.

V bolnišnici
Mrs. Mary Kokal, 1197 E.
176th St. se nahaja v Mount
Sinai bolnišnici. Želimo ji, da
bi se ji zdravje kmalu povrnilo.

Ko je sinoči korakal Wesley Armour, 1980 E. 75th St. po pločniku na Detroit Ave. blizu 9. ceste, ga je naenkrat zadel avto, ki je skočil s ceste čez robnik in naravnost vanj. Pozneje se je dognalo, da je avto vozila njegova žena, ki je rekla, da je hotela moža samo ostrašiti, ker je vedno pil. Hotela je avto pravočasno ustaviti, toda mož je skočil predenj in je bil tako močno zadet, da bo morda ob eno nogo.

kuske republikanskih delavcev v Mansfield, O. Isti dan bo imel tudi svoj politični govor v Mount Vernon, O.

V četrtek se bo mudil v Norwalku, O. in isti dan bo govoril tudi v Sandusky, O.

V petek bo obiskal Toledo in Delaware, O.

Na 23. februarja bo v Warren,

Ampak to še ni vse. Mr. Burton bo pričel svojo kampanjo za primarne volitve šele 14. marca, to je potem, ko bo obiskal že vse gori omenjene kraje. Pri vsem tem bo pa vkel od clevelandskih davkoplačevalcev \$1.250.00 na mesec. Tako dobrih ljudi jih ni, kot so clevelandski davkoplačevalci!

Prošli teden sta praznovala 30 letnico srečnega zakonskega življenja poznana in povsod priljubljena Mr. in Mrs. Anton Mervar, 6921 St. Clair Ave. Mr. Mervar je izdelovalec znanih harmonik, ki uživajo med rojaki najboljše sloves. Ob priliki te obletnice jima želimo še mnogo zdravih in zadovoljnih let.

Ampak to še ni vse. Mr. Burton bo pričel svojo kampanjo za primarne volitve šele 14. marca, to je potem, ko bo obiskal že vse gori omenjene kraje. Pri vsem tem bo pa vlekod od clevelandskih davkoplačevalcev \$1.250.00 na mesec. Tako dobrih ljudi jih ni, kot so clevelandski davkoplačevalci!

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

6117 St. Clair Avenue Cleveland, Ohio
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:
Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland, po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto, \$7.00.
Posamezna številka, 3c.

SUBSCRIPTION RATES:
U.S. and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U.S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carriers, \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c.

Entered as second class matter January 5th, 1939, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1878.

83 No. 36 Mon., Feb. 12, 1940

Abraham Lincoln

Sladeči izvlečki iz življenja Abrahama Lincolna, ki jih je spisal sam, so vredni spomina ob njegovi obletnici rojstva, ki jo praznujemo danes. Tako pravi Lincoln o sebi:

"Rodil sem se 12. februarja 1809 v Hardin County, v državi Kentucky. Moji starši so se rodili v Virginiji iz preprostih družin. Moj oče je zrasel dejansko brez vsakega znanja. Preselil se je iz Kentuckya v pokrajino, ki je sedaj Spencer County, Indiana, ko sem bil osem let star. Bila je to divja pokrajina in v gozdovih je bilo še mnogo medvedov in drugih zveri.

Seveda, ko sem dorasel, nisem mnogo vedel. Vendar sem znal čitati, pisati in računati, toda to je bilo tudi vse. Ono malo, kar sem napredoval na podlagi take vzgoje, sem tu pa sem pobral pod pritiskom sile in potrebe. Vzgojen sem bil za poljedeljsko delo, katero sem tudi opravljal, dokler sem dopolnil 22. leto.

Ako kdo misli, da je moj osebni popis kaj vreden, naj povem, da sem približno šest čevljev štiri palce visok, mršev ob povprečni teži 180 funtov; temne polti, črnih las in sivih oči. Drugih posebnih znakov mi ne prihaja na misel."

Da se je Lincoln malo bolj ponašal, bi bil lahko mnogo več rekel o sebi in svoji prvih izkušnjah. Rodil se je v preprosti koči, napravljeni iz hlodov, katere koča se še danes ohranja kot narodna svetinja v notranjosti spominskega poslopja, zgrajenega v Hodgenville, Kentucky.

Že v mladih letih je razvil hrepenenje po knjigah, ki si jih je izposojeval od sosedov. "Lincoln," piše eden izmed njegovih številnih življenjepiscev, "je bil v veliki meri vzgoja knjige. Bil je nešolan; njegovo čitanje je bila vsa njegova vzgoja." In vendar je postal Lincoln človek širokega znanja in je napisal besede, ki so postale klasični umotvori angliškega slovstva.

Preselitev Lincolnove družine iz Indiane v Illinois je napravila globok vtis na bodočega predsednika Zed. držav. Postal je naseljenec ob tedanjih mejah civilizacije. Plul je večkrat dol po rekah Ohio in Mississippi in je prišel prvič v dotik z suženjstvom, ko je obiskal trg sužnjev v mestu New Orleansu. Kar je tukaj videl, ga je globoko dirnilo in postal je za vse svoje ostalo življenje ogorčen nasprotnik človeškega suženjstva.

Ko je izbruhnila vojna z Black Hawk Indijanci leta 1832, je bil Lincoln vojak. Potem je postal trgovski pomočnik, poštar in včasih zemljemerec. Ko je bil star 27 let, je postal odvetnik in prihodnje leto je odprl odvetniško pisarno v Springfieldu, Ill. V vseh teh letih je nadaljeval svoje samoštudije.

Lincolnova politična kariera se je začela, ko je bil kandidat za državno zbornico države Illinois in je bil poražen. Ponovno je bil poražen leta 1859, ko je bil kandidat za zvezni senat proti Stephen A. Douglassu. Toda ravno ta kampaanja je bila ona, ki ga je napravila voditeljem protisuženjskega gibanja v Zed. državah. V vrsti proslavljenih debat z Douglassom, odličnim govornikom one dobe, je Lincoln začetel svojo lastno filozofijo o vladi in človeštvu.

Republikanska stranka ga je leta 1860 imenovala svojim predsedniškim kandidatom in v jeseni istega leta je bil izvoljen predsednikom Zed. držav. Pet tednov po njegovem ustoličenju je izbruhnila civilna vojna.

Vojna je trajala štiri dolga leta. Leta 1864 je bil Lincoln zopet izvoljen z veliko večino. V aprilu leta 1865 se je vojna konfederacijev podala in civilna vojna je bila končana. Unija je bila ohranjena, suženjstvo pa je bilo odpravljeno. Veselje za mir se pa še ni pogojevalo, ko je morilčeva roka posegla po življenju velikega Lincolna v gledišču 14. aprila istega leta.

Že ob odprtem grobu je ves ameriški narod in sploh ves svet občutil vso veličino tega moža. Njegova slava je rasla od dne do dne. Lincoln je postal junak svobode, demokracije in preprostega ljudstva. Njegov spomin ostane večni. — F. L. I. S.

Če se razpali strast vojne

V Angliji je danes svobodno nabirati prostovoljce za Finsko. Italija pošilja orožje in municijo v Finsko preko Francije. London in Pariz sta obljubila, da bosta dala vso pomoč Finski. Toda še vedno žive vse te države v miru z Rusijo, čeprav pomagajo njeni nasprotniki. Toda kaj bo, če se nekega dne zagrabi zavezništvo in Rusija? Prvo kar bo, bo šla Nemčija na pomoč Rusiji. Norveška in Švedska se bosta morali odločiti in bosta šli najbrže na pomoč Finski.

Italija, kot smrtna sovražnica komunizma, ne bo mogla ostati več na strani Nemčije. V Srednjem Vzhodu bi najbrže nastala nova fronta. Zavezniško brodovje bi priplulo skozi Dardanele v Črno morje. Balkanske države bi morale prenehati s svojo nevtralnostjo in se odločiti za to ali ono stran.

Morda je Finska samo začetnica nove, večje vojne, ki se bo bojevala na zapadni in na vzhodni fronti. Rusko brodovje v Črnem morju nima pomena, če udarijo balkanske države proti severu, zavezništvo z Italijo od zapada, od Črnega morja in Kavkaza angleške in francoske čete s pomočjo turških, pa bo to bojni ples, proti kateremu je bila svetovna vojna igrača. Zavezništvo niso poslali par sto tisoč čet v Palestino na počitnice!

BESEDA IZ NARODA

Pokojni dekan A. Skubic

Mr. Louis Oswald, slovenski grocerist in mesar na Greenwood Ave. je dobil od svojega očeta iz Jurjevice pri Ribnici na Dolenjskem pismo v katerem opisuje smrt in pogreb blagopokojnega dekana Antona Skubice. Vsa ribniška dolina žaluje za tem velikim dobrotnikom in voditeljem. Velikstni pogreb je dokazal, kako globoko je bil med meščani in kmetskimi ljudstvom priljubljen. Pogreba so se udeležili vsi sloji ondote okolice, kakor tudi vojaški dostojanstveniki. Vojaška godba mu je pri zadnjem izprevodu igrala žalostinke.

V mojih očeh je bil dekan Anton Skubic idealen mož, mož jeklene volje, mož visoke izobrazbe, gospodarski veščak, taktičen politikar in ekonomist velikega obzora. V njem je bil utelešen značaj kremenitosti, globoke razsodnosti in nesebičnosti. Bil je mož rodoljub ne samo Slovenec, ampak Slovan z dušo in telesom. Če je kdo znal biti pošten proti svojemu načelnemu nasprotniku je bil to blagopokojni dekan Anton Skubic. V blagem spominu nosim mnogo njegovih lepih vrtilin iz časa mojega bivanja v Ribnici. Skozi triletno bivanje v Ribnici sem imel skoro slednji teden z blagopokojnim trgovske posle. Bil je predsednik upravnega odbora podružnice Markentilne banke v Ribnici. S svojo večjo roko je vodil dobro uspevajočo Hranilnico in posojilnico, ki je dosegla nad dvajset milijonov hranilnih vlog. Bil je duša bančnega podjetja in več investitor vlog Hranilnice in posojilnice.

Pokojni Anton Skubic se ni nikoli branil vesti k mizi s svojim največjim načelnim nasprotnikom ali celo osebnim sovražnikom ter se pomeniti o gospodarstvu, če so razmere v korist in napredek okolice zahtevale. Tako najdemo v letu 1924, da sta se k eni in isti mizi vsedla dva največja nasprotnika, vodja dveh denarnih zavodov ter se sporazumela za skupno akcijo, podpreti obrt in trgovino v ribniški okolici. Dekan Skubic je bil mož kompromisov, kjer je imelo mameleu človeku koristiti.

Dovoljeno naj mi bo omeniti, kako široko-gruden je bil pokojni. Neki cestni mojster, moj prijatelj je imel radi malenkosti in malega nedostanka v pet in dvajset-letni službi izgubiti delo. Po prepričanju je bil "liberalec." Pokojni dekan pa je bil istočasno član deželne odbora pod katero kompetenco je tudi ta služba pripadala. Nadrejen inženir je cestnemu mojstru službo odpovedal in naročil proti njemu disciplinarno preiskavo, katere naj bi ga vrgla na cesto. Moj prijatelj je istočasno živel v Ljubljani in v nadzorstvo mu je bila poverjena cesta iz Ljubljane do Logatca. Imel je poleg žene, tri sinove in eno hčerko, ki so pohajali v ljudske in srednje šole. Pri obisku mi je žalosten potožil ne ljubo sitnost v prepričanju, da je njemu in družini nadaljni obstoj obupen in poražen. Vse prošnje njega in družine pri višjih so bile brezuspešne in ničeve. Gospodje inženirji so ga prezirljivo odslavljali z ponovnimi grožnjami. Močno se mi je smililo — videl sem v tem postopku uničenje moža in družine. Spomnil sem se na pokojnega dekana in stopil k njemu prositi pomoči. Povedal sem mu odkritosrečno vse, celo tudi to k kateri politični stranki pripada in ga prosil pomoči. Takoj drugo jutro se je gospod dekan v ta namen odpravil v Ljubljano in v prid prizadetega interveniral. Z odločnim nastopom je dosegel, da je službo obdržal, dobil boljše mesto ter se iznebil sitnega inženirja.

Pri zahvali je pokojni pripomnil, da kadar se gre za kos kruha družinskemu očetu ne sme biti nikakih političnih presodkov.

Večkrat sem se s pokojnim dekanom sestel v njegovi knjižnici. Imel je na tisoče znanstvenih knjig v različnih jezikih najslavnejših svetovnih pisateljev. Knjižnica je bila po oddelkih urejena in vsaka dela za sebe sortirana. Soba je merila najmanj 10 metrov v dolžini in pet v širini. Res krasna in velika izbira literarnega dela. Najljubša njegova zabava mu je bila ob prostem času čitati znanstvena dela.

Pokojni dekan je veljal za velikega zgodovinarja naše narodne zgodovine. Če ga je kdo vprašal po zgodovinskih dogodkih, jih je tako natančno označil, kakor so bili v arhivih označeni brez da bi premišljeval ali se sklicaval na to ali ono knjigo. Vsaki zgodovinski stvari je hotel najti dno, ne glede na trud ali žrtve.

Bil je tudi briljanten in izrazit govornik. Posebno se je odlikoval, kadar se je šlo za pravico naroda. Ostaja mi globoko v spominu, ko je v letu 1925 javno na Ribniškem trgu ožigosal trpinčenje naroda v Primorju. Od tisoč glave množice ni ostalo niti eno oko suho in brez solze.

V občevanju je bil mož zadržan in resne besede. Ljubil je domač in nepriljudni ribniški humor. Klečeplasec ni nikoli ljubil, kakor tudi sovražil one, ki so si z lažjo pot utirali v škodo drugih. Njegovo ponašanje je bilo mladeniško čilo, njegov pogled bliskovit in bister, postavala ne premočena, toda lepo oblikovana in znežena. Korak miren toda siguren pri vsaki kretnji. Osi-veli lasje so mu pristojali in ga pri pogledu delali respektivnega. Bil je v družbi ali zasebnem življenju živahen, prijazen in uslužben. V fari je njegova beseda bila nepisan zakon, ker je bilo ljudstvo o njemu uverjeno, da jim le dobro hoče. V pogovoru se je znal orientirati tako, da ni nikoli žalil čuta svojega bližnjega. V obrambi svojih principov pa je bil močnejši, ki je znal z besedo nasprotnika tako udariti, da mu ni upal nikdo ugovarjati.

Spominjam se pokojnega dekana ob času volitev, kako sva agitirala vsak za svojo stranko. Tudi pri volivni komisiji sva bila večkrat skupaj, v načelu si nasprotnika, toda v življenju največja prijatelja. Čim dalj časa sem ga poznal, tembolj sem ga ljubil in spoštoval. Bil mi je ideal in vzor kremenitega značaja.

Ob slovesu v Ameriko sva stala v knjižnici, si podala roke in preko lica nama je nima solza voščila prijateljski razhod v tujino.

Blagi pokojnik, mož stotisoč vrtilin in učitelj zatiranih sprejmi iz naše nove domovine iskreni prijateljski klic "Mirna naj Ti bo rodna gruda."

Joško Penko.

Zimski dnevi na Hubbard Rd. v Madisonu

Pričakovali smo že kar vnaprej, da bo letos huda zima in dosti snega. Naš Eddie je rekel, da si bo kupil sanke in res se je nekega dne odločil, da jih gre iskat. Vsi smo mu branili, da naj nikar ne kupuje, ker ne bo snega in da bodo potem samo za napotje pri hiši. On pa je trdil, da bo toliko snega, da se bo lahko sanke, pa jo je tudi pogodil in kupil sanke. Rekel je, da če jih sedaj ne kupi, spomladi jih tudi ne bo, poleg tega se je pa še postavil, da ima svoj "cash." Kar pomeni bom šel je rekel, ko so mu ugovarjali je pogledal še mene, češ, kaj pa ti praviš?

Rekel sem mu, da če je komu

podobno in vredno denarja pa naj si ji kar kupi. Ker je rekel, da je vredno denarja, so ga moje besede še bolj ojačale in šel je ponje in jih privlekel domov. Vsi smo jih ogledovali, ker so precej dobro izgledale, kajti bile so še iz tiste dobe, ko je bil James A. Garfield 20. predsednik Zed. držav, katerega dom je bil v naših krajih in si ga še danes lahko ogledamo. No saj jaz ga vidim vselej, kadar se peljem v Cleveland. Lahko se ga gre ogledati tudi znotraj.

Ko smo si dobro ogledali tiste sanke, je šel po svojega prijaznega konjička in ga upregel, ker ga je pa do sedaj imel samo za jezdit, je rekel bomo videli, če bo tudi peljal. Vsede se na sanke in mu da znamenje, da naj potegne. Nekaj časa je pogledoval nazaj kaj neki vse to pomeni in ko je videl, da je vse v redu, je pa potegnil in prav dobro peljal. Ko se zopet pripeljeta nazaj, pa pravi Eddie: "Prav dobro gre, ali se greš tudi ti peljat znano?" Na prijazno povabilo sem prisel in bil sem prav ponesen na tako vožnjo, katere ni vsak deležen te dni in ko sem se tako z največjih zadovoljstvom vozil, sem se spomnil na Jimita in si mislil, ko bi bil on sedaj tukaj, pa bi se tudi on lahko vozil z nami namesto, da sedi doma na Rožniku.

Gotovo bi bil tudi on ponesen na tako vožnjo, ko bi se tako prisedel kot sem se jaz in bi prav gotovo zapel tisto "O Johnny, O Johnny, kako prijetno je to..." Tako si sedaj kratkočasimo dolge zimske dneve, z dneva v dan. Tisti, ki so bolj slabega spanja, jim zimski časi delajo precej preglavice, da kar sem bolj pri tazanpanih, mi pa zima prav pride in prespim nad polovico časa. Saj pravijo, če bi samo spal, da bi se še nekako shajalo z menoj, ampak kadar začnem pa smrtat, takrat je pa joj. Pravijo, da tako smrčim, da se kar hiša trese. Pravijo, da je ravno tako kot v poletnem času, ko se pripravljamo nevihta, če bi bil kdo tedaj ravno v moji bližini, bi ga gotovo vrglo sredi sobe.

Povpraševal sem tudi že pri drugih ženskah, če tudi njihovi možje tako smrče. Pa so mi povedale, da tako vlečejo dreto, da če bi bilo kaj več postelj pri hiši, bi šle takoj drugam spat. Vidite, to ni daje vsaj malo korajže do smrčanja, ker vidim, da nisem sam.

Tako nam zimski dnevi hite naprej. Dnevi se daljšajo in noči pa krajšajo in to mi dela največ preglavice, ker ne bo več toliko spanja in mi bojo spet rinili v roke tisto motiko, ki jo tako skrbno hranim. Pa se že kar vidi, da se že približujemo pomlad, ki je šel naš sosed John oni dan že v trto pogledat. Najbrž je premišljal kako naj se jo pripravi obrezaval, ali na vrhu, ali pri tleh. Pravi, da kakor napravi ni prav. Prejšnje leto je bil obrezal prav pri tleh — ni bilo grozdja in cena pa je bila visoka, lansk leto pa je obrezaval bolj pri vrhu, je imel pa toliko grozdja, da ni vedel kam žnjim in tudi vsi ceno skazili, da še drugi nismo skoraj nič dobili za grozdje.

No, pa ker je dober človek pravi, da ga je le zanj in pa za sosede, kadar pridemo k njemu v vas. Tako ga jaz večkrat obiščem, pa ni prav nič "stinži" z njim. O ja, ko bi jaz imel prvo in zadnjo besedo bi rekel: John, kar prinesi ga še, saj je tako dober in "kik" ima pa tak. Prav nič se mu ne čudim, ker vem, da je bila lansko leto suša in sončni žarki so ga obsevali od zore do mraka, zato pa je dobil tako moč, ampak če bi prišel domov natreskan, kaj bi vendar rekel: "Ali si se ga že zopet navlekli, najboljši bi bilo, da bi ti kar sodček naložili na hrbet in pa cev v usta, potem bi pa že bilo zate." Zato si ga pa ne upam povziti toliko kakor bi mi ga John dal.

Ko so sosede pred leti obrezovali trto pri našem uredniku na

Če verjamele al' pa ne

Torej Rooseveltov večer je bil tukaj. Ves dan sem bil kot na trnju, ker mi ni šlo drugega po glavi kot: bogve, če bo prišel kdo nocoj v narodni dom, ali bom sam jaz pa muskantarji? Se reče, saj bi morda res ne bilo napačno, če bi igralo na odru šest godb, jaz bi pa sam sedel na sredi dvorane in poskalo.

"Harjap!" sem vpil Johani že pri vratih, ko sem prišel domov.

Rožniku, pa ni bilo nič povedano kako je obrodila, povedano je bilo samo, da je zrasla v drugo nadstropje, ampak to je bilo pa zato, ker so Hubbardčani hodili krog nje, če je pa kaj prida obrodila in koliko se je kaj naprešala in kakšen "kik" je imel pa ni bilo nič povedano. Vidite, tako so nekateri ljudje pristimani, da kaj takega pa še ne povedo. Prav za takega pa se težko dobi tako odkritosrečnega, da bi tako vse po pravici povedal kakor jaz. Sem pa tam je včasih malo zamire, a na to se ne gleda, samo da je večina zadovoljna.

Slišal sem neke pripovedovatelj, da je našemu novemu uredniku gasolin zamrznil v avtu v tej hudi zimi, da se sedaj ne more nikamor peljat. No pa saj mu tudi ni za zamerit, ker prestavlja besede, ki bi morale biti spredaj pa so zadaj in obratno, povrhu pa še gotovo kakšno sliši, da ni kaj prav napisal. Kakor sem že prej omenil, da vsem se pa ne more ustreči.

Tam doli v Clevelandu so ljudje vedno dobro razpoloženi, ker imajo toliko veselja, da kar drug drugega za rekel vlečejo kam naj gredo. No, to je veselje, da se pravi. O srečni ljudje, ki imajo tako lepo priliko se udeleževati vseh takih in enakih veselic in zabav. Tudi jaz bi se rad udeleževal, a moj voznik ni vedno pri volji, da bi me vozil tam okoli. Pa mi je prav žal, ker se ne morem udeleževati teh lepih zabav med tako prijaznimi ljudmi kot so tam doli v Clevelandu.

Sedaj me samo to tolaži, da bo kmalu tukaj tako zaželjena pomlad in prvo kar bo treba napraviti, bo treba solato vsejati, da bo že za veliko nedeljo že na mizi, kot navadno prejšnja leta. Korbenice od tistih lepih rož že prav pridno odganjajo, katere bo treba posaditi takoj ko odleže shag. Tako smo po teh krajih zaposleni vedno tisti, ki se vedno bolj okoli hiše držimo in pa tisti, ki delajo v tovarnah.

Tista velika tovarna Rayon Co., kjer izdelujejo svilo, dela s polno paro na tri "žernade" in pravijo, da ne morejo dovolj napraviti in tudi prilično dobro zaslužijo. Menda ja, saj so ženske spodnje hlače in nogavice dovolj visoko v ceni, nekdo že mora zaslužiti saj trgovci se itak vedno pritožujejo, da ni bogve kaj s to kupčijo. Tisti pa, ki se držimo bolj krog domačih hiš, se pa ne moremo dosti bahati z sijajnimi plačami, smo kar lepo ob svojem in tudi nimamo tistih lepih misli: kdaj bo "poda." Spominjamo pa se tistih lepih časov, ko smo hranili in nosili spravljati ter nam pravijo, da bomo že dobili za stara leta, ker pa že sedaj nismo prav pri ta mladih, bo najbrž treba čakati 100. rojstni dan in po tem če bo kaj, pa kaj mi pa potem koristilo, ko pa ne bom imel zob, saj že sedaj ven padajo in bi ne mogel jesti, denarja pa ne bo, da bi si kupili druge. Vas lepo pozdravlja,

Frank Leskovic.

—Polovico dote ji je ukradel. Šivilja Ana Ornikova iz Sp. Dupeleka je dobila od svojega očeta 4.500 din dote. Ta denar je shranila pod vzglavjem. Ko je hotela ostanek dote v znesku 2.200 din vzeti za neki nakup, je opazila, da denarja ni več. Tatovino je prijavila orožnikom, ki so oblastvom ovadili neko osebo, osumljeno tatvine.

"Eden naj mi hitro sa, svežo srajco mi novo kravato, pa en sodi do sobote! Se mi nazaj na St. Clair, da kje se me glava drži."

"Vse se bo zgodilo, mi pa kar tiho budi! Lega bo pa vzamem?"

"Kje naj ga vzamem? dela pa tista dva dolar, ti jih dal še zadnji nogel jih boš imela ta teden za druge stvari? Kaj se zafečkala?"

"Vidiš, kakšen sil nistem v nedeljo, to je drugi dan, dala nazaj nesel marjašarjem na rekel, da bi jih rad, ker nimaš drobiža, čisto pozabil na to."

"Dacraj! Saj jih zapravl, jutri jutraj nazaj. Saj vendar naj grem na St. Clair, naj grem na St. Clair, v žepu? Daj no hitro, da ne bom kesal," sem postavil, ker se grozno sem govorim doma o tem, ni to čudno, da človek raje sliši, kot pa če mu leguje za denar?"

Naglo sem zmetel jo in letel na St. Clair, sem rekel: "Z mano eden mora biti doma, lih. Boš pa enkrat tu prece nazaj."

"O ja, saj vem, veselej!" Te besede sem bil že med vrati. Par minut je minilo, ko sem vstopil v dom. Kar obstal sem, je namreč kar trlo. Mi, sem si mislil in oder, da bi dobil vsa podatke za časopis. Tam za kulisami ljudji, ki so imeli nam, in jim prisel sem mu rekel. On je ni. Gori in doli je lisami in v tla gleda. Na sodno obravnavo sem si mislil, pa me čakal sem, da je pri sem ga zopet na vse nagovoril: "Halo, Frank, me pa prav pisano ga nahnuli: "Tok prgmo, ti pravim, kaj ne vidi, vor učim!" Da bi se ko boš stopil pred svoj mislil, ki mi ne da peke de.

Pa ni bilo dolgo, prignala, da je mene in me je Jack, kaj se pa vsko "paraliza"? Aha, sem si mislil, fantiček prišel k meni, kaj, te bom izplašal, skočil v moje naročje, tako lepo nagovoril pa "Paraliza, praviš?" Čakaj, ti bom razložil, tanko vedel, kaj je bi recimo, samo recimo ne pravim, da naj, se primerilo in ura, vem, da se ne bo, ker vade, da bi ti meni rekel, bi rekel, Jack, v danes dobil pedo in v doma, torej je žena v roke. Kaj praviš, le na en pir k Modicovo bi jaz bi rekel: "saj resne Pa bi tam par ur ukazovala v tisti stor kanščini: "en pir pa bi se zgodilo, da urah ne mogla vstati! Saj se temu reklo — parate Visoko spoštovani, nekaj časa gleda pa besede, potem pa neumen, da bova šla v dicovim, jaz moram pravit!" Takrat pa gov brate Vilček, kakor kakor mu pravi Tone, že od daleč kriči: "Tat, ti na vrsti!" Tako je sodnik na oder, pa nes ne, kaj se pravi sem sko paraliza.

Oliver Twist

C. Dickens-O. Župančič

To je napeljal bolj prijateljski in z zaupen razgovor, v katerem je Oliver izvedel, da je njegovemu novemu drugu Jack Dawkins ime in da je pri tistem omenjenem staremu gospodu prav posebno v čisl, pravi ljubljene njegov.

Dawkinsova vnanost ni pričala, da izvira varovancem starega gospoda od njegovega pokroviteljstva Bog ve kake dobrote; ker pa je precej klepetal in nadalje tudi priznal, da so mu vzdali njegovi ožji prijatelji priimek "Lisjak," je sklepal Oliver, da je zanikr in nemaren dečko, ki devlje zlate nauke svojega dobrotnika pod ušesa. Pod tem vtiskom je sklenil sam pri sebi, da si bo skušal pridobiti čim prej mogoče zaupanje starega gospoda. Če bo Lisjak nepopoljšljiv, kar je močno verjetno, bo odklonil čast, da bi z njim še nadalje obdeval.

Ker Jack Dawkins ni hotel pred nočjo v London, je tekla že enajsta ura, ko sta prišla do islingtonske mitnice. Urno sta prehodila mnogo večjih in manjših ulic, okrefala sem, vila tja, in Lisjak je opozoril Olivera, naj hodi tik za njim.

Cepprav je moral Oliver zelo paziti, da ne bi izgubil svojega vodnika izpred oči, si le ni mogel kaj, da se ne bi bil nahitro ozrl zdaj na to, zdaj na ono stran ceste. Bolj umazanega in bednejšega kraja še ni videl. Cesta je bila zelo ozka in blatna, zrak je bil prepojen z gnusnim smrdom. Bilo je precej manjših štacun; a edino blago na prodaj, bi dejal, so bili kupi otrok, ki so še ob tem nočnem času lazili skozi večna vrata ven in noter ali kričali po hišah. Edine hiše, ki se je zdelo, da uspevajo sredi te kuge, so bile krčme; po njih so se na vse pretege prepirali Irci najnižje vrste. Skozi prekrita pota in dvorišča, ki so se cepila od glavne ceste, je bilo videti manjše skupine hiš, kjer so se pijani moški in ženske dobesedno valjali po blatu. In izza marsikaterih vrat so se oprezno plazili mladiči sumljive vnanosti, očitno namenjeni na ne posebno nedolžne opravke.

Oliver je ravno premišljal, ali ne bi bilo bolje zbežati, ko sta dospela pod hrib; njegov vodnik ga je prijel za roko, odprl sunkoma vrata neke hiše blizu Poljske steze, potegnil dečka za sabo v vežo in zaprl vrata za njima.

"No, hej!" je kričnil na Lisjakov žviž glas odzgoraj.

"Ferlakar!" se je glasil odgovor.

To je bila kakor nekaka zgovornjena beseda ali znamenje, da je vse v redu; kajti luč brleče sveče je osvetlila steno spodaj pri hodniku, in skozi odprto polomljene kuhinjske ograje se je pokazal obraz starega moža.

"Saj sta dva," je rekel mož, iztegnil svečo predse in si zasenčil oči z roko. "Kdo je drugi?"

"Nov bratec," je odgovoril Jack Dawkins in potegnil Olivera naprej.

"Odkod?"

"S trate zelene. Je Fagin zgoraj?"

"Je, robce izbira. Kar gori!" Sveča se je umaknila, obraz je izginil.

Oliver je z eno roko tipal, za drugo ga je držal krepko njegov drug; spotikal se je po temnih, vegastih stopnicah, njegov vodnik pa je hodil kaj spretno in lahko, kakor da so mu prav dobro znane. Zgoraj je odprl dur v sobo, ki je gledala na dvorišče, ter potegnil Olivera za seboj.

Stene in strop te izbe so bile od

starosti in nesnage čisto črne. Pred ognjem je stala jelova miza, na mizi sveča, vtaknjena v steklenico za pivo, dva, trije cinnasti vrči, hlebec kruha, nekaj presnega masla in pladenj. Nad ognjem je visel kotlič, v katerem se je kuhalo nekaj klobas; preko njih se je sklanjal z vilicami v roki zelo star mršav žid, čigar lopovsko in odurno lice so senčili gosti, rdeči lasje brez bleška. Na sebi je imel mastno flanelasto haljo in gosli je kazal; videti je bilo, kakor da je pol njegove pozornosti obrnjene na kotliček, pol na stojalo za obleko, kjer je viselo polno žepnih robcev. Po tleh je stalo natesno več slabih postelj, sešitih iz starih vreč, tesno druga ob drugi; za mizo so sedeli štirje ali pet dečkov, nobeden starejši od Lisjaka. Kadili so iz dolgih lončenih pip in pili žganje kakor možje srednje dobe. Vsi so se gnetli okoli svojega tovariša, ki je pošepetal židu nekaj besed, nato so se obrnili in se rezali Oliveru; takisto žid sam z vilicami v roki.

"To torej, Fagin," je rekel Jack Dawkins, "moj prijatelj Oliver Twist."

Žid se je zarežal, se Oliveru globoko poklonil, ga prijel za roko in izrazil upanje, da se mu bo čast z njim še pobleže seznaniti. Nato so ga obkolili gospodiči s pipami, mu krepko stresali obe roki, posebno tisto, ki je držal svojo culico v njej. Eden teh gospodičev mu je postrežno obesil kapo, neki drugi je bil tako vljuden, da mu je segel z rokami v žepe, češ, ker si že tako utrujen, da ti jih ne bo treba samemo prazniti, ko pojdeš spat. Te prijaznosti bi se bile prejkone nadejavale, da ni žid kaj svobodomiseln otepal s svojimi vilicami po glavah in ramenih postrežnih mladeničev.

"Zelo nas veseli, da te vidimo, Oliver — zares," je rekel žid. "Lisjak, iznemi klobase in prištavi čebrček za Olivera. — A — v robce si se zamaknil, kaj, dragi moj? Precej jih je, kaj ne? Ravno za perilo smo jih izbrali, nič drugega, Oliver, nič drugega. Ha, ha, ha!"

Zadnji del tega govora je spremljalo nebrzdano rezgetanje nadobudnih varovancev veselega starega gospoda; in tako so sedli k večerji.

Oliver je použil svoj delež, potem mu je zmešal žid čašo brinovca z vodo ter mu ukazal, naj takoj izpije, ker bo potreboval kupico še neki gospod. Oliver mu je storil na voljo. Neposredno za tem je začutil, kako so ga prenesli na eno tistih vreč, nato se je pogreznil v trdno spanje.

DEVETO POGLAVJE

Pobližja poročila o dobrovoljnem starem gospodu in njegovih nadobudnih varovancih.

Drugo jutro se je Oliver pozno prebudil iz čvrstega, dolgega spanja. Nikogar drugega ni bilo v sobi, samo stari žid, ki si je kuhal kavo v kozici, jo mešal z železno žlico in zraven potihoma zase požvižgaval. Sedaj pa sedaj se je prenehal, prisluškoval, kadar se je spodaj oglašil najmanjši šum, in ko se je pomiril, je začel iznova žvižgati in mešati kakor prej.

Oliver se je siler predramil, a prav prebujen le ni bil. To je tisto dremotno stanje med spanjem in bedenjem, ko presanjaš z na pol odprtimi očmi v petih minutah več, nego sicer v petih nočeh trdnega sna, in si si na pol v svesti vsega, kar se vrši okoli tebe. V takih trenutkih vidi človek ravno dovolj delovanja svoje duše, da si more ustvariti medel pojem o njenih silah,

kako se požene preko zemlje, preziraje čas in prostor, oproščena spon svojega telesa.

Oliver je bil baš v tem položaju. Videl je žida z na pol zaprtimi očmi, slišal je njegovo tiho žvižganje in je prepoznal po zvoku, da praska žlica po kozici; in vendar so se isti čuti bavili hkrati naznotraj zelo živahno skoraj z vsemi osebami, kar jih je kedaj poznal.

Ko je bila kava kuhana, je postavil žid kozico na polico; nekajčasa je stal, kakor bi omahoval, kaj bi sedaj; nato se je obrnil, pogledal Olivera in ga poklical po imenu. Oliver ni dal odgovora, in kazalo je, da spi.

V tem oziru potolažen, je žid nalahno stopil k durim ter jih je zaklenil. Nato je vzel (tako se je zdelo Oliveru) izpod zaklopa v podu majhno skrinjico ter jo previdno postavil na mizo. Oči so se mu zalesketale, ko je dvignil pokrov in pogledal vanjo. Potegnil je k mizi star stol in sedel; nato je vzel iz nje prelepo zlato uro, ki se je kar iskrla od draguljev.

"Aha!" je dejal žid, skomizgnil z rameni, in vse poteze njegova lica so se spacificile v ostudno rezanje. "To so mi psi! To so mi psi! Slede do zadnjega. Niso povedali staremu popu, kje so bili; niso izdali starega Fagina! Pa čemu tudi? Zanke bi si le ne zrahljali, zadržnili se ne bi niti minuto pozneje. Ne, ne, ne! Dečki, da je kaj! Dečki, da je kaj!"

Tako in podobno je mrmral žid ter spravil uro zopet na varno. Najmanj pol tucata jih je še izvlekel, drugo za drugo, iz stare skrinjice, in jih ogledoval z enakim zadovoljstvom; pa prstanov, igel nedrenic, zapestnic in drugih dragotin, tako dragocene snovi in tako krasnega dela, da ni Oliver niti od daleč vedel, kako se vse te reči imenujejo.

Ko je odložil te krasotine, je izvlekel še neki nakit, tako droben, da ga je položil na dlan. Po vsej priliki je bil na njem kak prav droban napis, kajti žid ga je položil na mizo, ga zasenčil z roko in ga dolgo natanko pregledoval. Naposled ga je odložil, kakor da se mu poskus ni obnesel, naslonil se je na stol in je mrmral:

"Kako imenitna je smrtna kazen! Mrtvak se nič več ne kesa; mrtvak ne vleče zoprnih štorij na dan. In trgovina gre! Pet takole jih zabinglja po vrsti, in niga več nobenega, ki bi te sleparil ali iz strahopetnosti izdal!"

Ko je žid izgovoril te besede, so mu obstale blesteče črne oči, ki so prej kar v prazno strmele, na Oliverov obraz. Deček je uprjal v nemi radovednosti oči v njegove; a samo hip — kar le mogoče najkrajši čas — in starrec je spoznal, da ga je deček opazoval. Lop! je zaprl pokrov, zagrabil krušni nož, ki je ležal na mizi, in planil razkačen kvišku. Zelo se je tresel, zakaj Oliver je celo v tem strahu zapazil, kako mu nož v roki trepeče.

"Kaj je to?" je zakričal žid. "Kaj prežiš name? Zakaj bediš? Kaj si videl? Povej, fante! Hitro, hitro! Če ti je kaj do življenja."

"Nisem mogel več spati, sir," je odgovoril Oliver pohlevno. "Jako mi je žal, če sem vas motil, sir."

"Ali ne čuješ že celo uro?" je vprašal žid in dečka srdito pogledal.

"Ne, prav res, da ne!" je za-trdil Oliver.

"Ali je to res?" je zakričal žid s še strašnejšim pogledom nego prej in mu zagrozil.

"Verjemite mi, sir, da je res," je odgovoril Oliver resno. "Res nisem bil prebujen, sir."

"No, le tiho, ljubček!" je dejal žid in se držal nenadoma zopet kakor prej; preden je odložil nož, se je z njim še malo poigral, češ da ga je prijel kar tako za šalo. "Ali misliš, da tega nisem vedel? Samo malo prestrašiti sem te hotel. Priden dečko si. Ha, ha! Priden dečko si, Oliver!" in žid si je hehetaje mel

roke, vendar pa je nemirno pogledoval proti skrinjici.

"Ali si videl kaj teh lepih reči, ljubček?" je spregovoril žid po kratkem premolku ter položil roko na skrinjico.

"Videl, sir," je odgovoril Oliver.

"A!" je dejal žid in pobledel.

"To — to je moje; moj skromni imetek. To je vsé, od tega moram živeti na stare dni. Ljudje mi pravijo skopuh, ljubček moj — samo skopuh, nič drugega."

Oliver si je mislil, da mora biti stari gospod res pravi skopuh, ker živi ob takih dragotinah v

tako nesnažnem kraju. Potem pa je pomislil, da ga nemara njegova posebna ljubezen do Lisjaka in drugih dečkov precej dragostane, zato je žida samo spoštljivo pogledal in ga vprašal, ali sme vstati.

"Kajpada, ljubček — i, kajpada," je odgovoril stari gospod. "Čakaj! Tamle v kotu za vrati je vrč z vodo; prinesi ga semkaj-le, pa ti bom dal umivalnik, ljubček moj."

Oliver je vstal, šel preko sobe in se sklonil za trenutek, da bi vzdignil vrč. Ko se je obrnil, je bila skrinjica že izginila.

Vojvodinja Windsor, bivša Američanka, je priznana, da se zna najlepše obleči med ženskami na svetu. — Seve, saj ima tudi denar, da si lahko kupi obleko.

Senator Burt K. Wheeler, o katerem se zdaj mnogo govori, da bo predsedniški kandidat demokratske stranke.

Na desno je žena belgijskega poslanika v Washingtonu in levo je njiju hčerka Marie.

Toliko da se je umil in izlil vodo skozi okno, kakor mu je velel žid, ter vse pospravil, se je vrnil Lisjak in z njim prav živahen mlad tovariš, ki ga je videl Oliver že sinoči s pipo v ustih; sedaj so mu ga predstavili za Charleya Batesa. Vsi štirje so sedli zajtrkovat; pili so kavo in za prigrizek je bil prinesel Lisjak pod klobukom nekaj toplih žemelj in plečevine.

"No," je dejal žid in pogledal zvito proti Oliveru, govoril pa proti Lisjaku, "upam, da sta da-

nes že prav pridno delala moja?" "Hudo," je odvrnil "Kakor igle," je Charley Bates. "Pridna fanta, pri- je rekel žid. "Kaj se merilo, Lisjak?" "Dve listnici," je mladi gospodič. "Rejeni?" je vprašal stno. "Za silo," je odvrnil pokazal dve listnici, drugo rdečo.

THE PERFECT VALENTINE

HRANILNE VLO

TEKOČE OBRESTI PO 3%
ST. CLAIR SAVINGS & LOAN
6235 ST. CLAIR AVENUE

AMERIŠKA DOMOVINA

bi morala biti

v

vsaki slovenski hiši

Ohranite ta kupon, je vreden 25¢

Ta kupon in 75¢ je za vstopnico
dvem osebam na petkovo zabavo
v dvorani cerkve sv. Vida, točno
ob pol devetih zvečer.

Ohranite ta kupon, je vreden 25¢